

tjent dermed, og om ikke denne Begyndelse med at ordne Lønningsstykket igjennem Finantsloven, overladende til Ministrene at give de første Grundtræk dertil, kan have sin Fare. Dette Spørgsmaal har naturligviis foreligget i Finantsudvalget; — man har havt Valget mellem to Fares; den ene, at lade Principspørgsmaalet staae uafgjort endnu længere og vente, indtil man samtidig med Principspørgsmaalets Afgjørelse fik en Lønningslov for juridiske Embedsmænd, og den anden, at afgjøre Principspørgsmaalet og see, hvorledes man kunde sikke sig mod Faren med Hensyn til Lønningspørgsmaalet. Sikkerheden for Faren med Hensyn til Lønningspørgsmaalet ligger for en væsentlig Deel deri, at Ministeren finder sig ligeoverfor regulerede Lønninger til Dommerne, om ikke Dommere ganske i de samme Stillinger som de her omhandlede, saa dog i saa beslægtede Stillinger, at man ikke tør antage, at Ministeren vil overskrive disse Lønninger; og fremdeles deri, at ingen Lønning af denne Natur, givet i Aarets Løb, ansees for endelig bekræftet eller kan være endelig bekræftet, førend den bliver bekræftet ved Finantslovens Behandling næste Gang. Justitsministeren har ingen Lov at holde sig til ved Ansættelsen af Lønningerne for disse Embedsmænd, og han kan altså ikke give nogen Løn, det vil sige, han kan ikke foreslaae Kongen at give nogen Løn, som kan være endelig bindende. Strengt taget faaer ingen Embedsmand i Finantsaarets Løb nogen Løn eller Pension, som er endelig bindende; først efterat Finantsloven har givet den sin Bekræftelse, kan man ansee den derfor; thi der ligger i Bevillingens myndighed en Ret til Revision af alle Pensioner og Lønninger, givne i Aarets Løb, derom kan der ikke være nogen Tvivl. Derimod er det vist, at forsaavidt Ministeren, med Hensyn til disse Lønninger har allerede bestaaende Lønningslove at holde sig til — hvilket jo i Regelen er Tilfældet — og man ikke kan godtgjøre eller oplyse, at Lønningslovene i de enkelte Tilfælde have faaet en feilagtig eller misforstaaet Anvendelse, at det

da vilde være urigtigt og skabe besynderlige Forlegenheder, om man vilde lægge Hindringer iveauen. Den Mand, der har faaet Lønningen, maa saa kunne betragte sig som berettiget til dens Besiddelse eller idetmindste til den til samme bundne Pension, thi Ingen faaer ved et Embede anden Ret end Afkomst til en Pension, ifald han afgaaer under de forskjellige Betingelser, som ikke hidrøre fra ham selv; anden Ret faaer han ikke ved Ansættelse i Embede. Ved den Bevilling, som stadigt hvert Aar er fastholdt igjennem Finantsloven, er det egentlig Embederne, der handles om, thi ved Bevillingen anerkjender man, at man endnu anseer det for nødvendigt at beholde de og de Embeder, de og de Bestillinger, og saa længe dette ikke er skeet, er det tvivlsomt, om dette Embede eller denne Bestilling fremdeles betragtes som nødvendig i finantsiel Henseende. — Jeg har sagt, at Udvalget har forelagt sig Sagen saaledes, som af mig fremstillet, og hvilken Hovedbetragtning der har gjort sig gjældende, nemlig den, at Ministeren ikke let kunde sammenlignelsesviis overskrive de Lønninger, som gives til Dommere, og for at nævne nogle specielt, til Dommere i Hof- og Statsretten. Da der imidlertid med de Embeder, som der her er Spørgsmaal om, endnu er forbundet administrative Forretninger, er det sandsynligt, at der maa gives de eventuelle Embedsmænd et Tillæg for Udførelsen af disse administrative Forretninger, og det forekommer mig derfor nødvendigt, at de foreløbige Lønninger, som blive givne i Aarets Løb til saadanne juridiske Embedsmænd, maatte deles i to Dele; den ene, som gives til Embedsmanden som Dommer, og som han, ved at faa sit Embede, har faaet uden Reservation, og den anden, som gives ham som et Tillæg for de administrative Forretninger, og som kun kunde gives ham med den Reservation, at, naar disse administrative Forretninger bleve tagne fra hans Skuldre, saa faldt denne Deel af Lønningen bort; det blev senere at afgjøre, om den Betaling, han havde faaet derfor, var at betragte som et Honorar eller som en Gage.